

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Ottende Afdeling)

11. december 2019*

»Appel – statsstøtte – fremstilling af aluminium – fordelagtig pris for elforsyning indrømmet ved kontrakt – afgørelse, hvorved støtten erklæres forenelig med det indre marked – ophævelse af kontrakten – udsættelse, ved retsafgørelse om foreløbige forholdsregler, af ophævelsens virkninger – afgørelse, hvorved støtten erklæres ulovlig«

I sag C-332/18 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 21. maj 2018,

Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon, Maroussi (Grækenland), tidligere Alouminion tis Ellados VEAE, ved dikigoroi N. Korogiannakis, N. Keramidas, E. Chrysafis, D. Diakopoulos og A. Komninos og Rechtsanwalt K. Struckmann,

appellant,

de øvrige andre parter i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved A. Bouchagiar og E. Gippini Fournier, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI), Athen (Grækenland), ved avocats E. Bourtzalas og D. Waelbroeck samt dikigoroi C. Synodinos, H. Tagaras, E. Salaka,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Ottende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, L.S. Rossi, og dommerne J. Malenovský og F. Biltgen (refererende dommer),

generaladvokat: G. Pitruzzella,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 5. september 2019,

* Processprog: græsk.

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Med appellen har Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 13. marts 2018, Alouminion mod Kommissionen (T-542/11 RENV, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede dom«, EU:T:2018:132), hvorved Retten frifandt Kommissionen for appellants påstand om annullation af Kommissionens afgørelse 2012/339/EU af 13. juli 2011 om Grækenlands statsstøtte SA.26117 — C 2/10 (ex NN 62/09) til Aluminium of Greece SA (EUT 2012, L 166, s. 83, herefter »den omtvistede afgørelse«).

Twistens baggrund

- 2 Alouminion tis Ellados AE, som Alouminion AE, Alouminion tis Ellados VEAE og Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon senere efterfulgte (herefter samlet »appellanten«), fremstiller aluminium i Grækenland.
- 3 I 1960 indgik appellanten en kontrakt (herefter »kontrakten af 1960«) med det offentlige elektricitetselskab, Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI), hvorved appellanten blev indrømmet en fordelagtig pris for elforsyning (herefter »den fordelagtige pris«).
- 4 I artikel 2, stk. 3, i kontrakten af 1960 var det fastsat, at kontrakten skulle forlænges stiltiende med yderligere perioder på fem år, medmindre en af parterne med to års varsel ved anbefalet brev med anmodning om kvittering for modtagelse ophævede den.
- 5 I henhold til en aftale mellem appellanten og den græske stat, som blev formaliseret ved et lovdekret fra 1969 (herefter »1969-lovdekretet«), skulle kontrakten af 1960 udløbe den 31. marts 2006, medmindre den blev forlænget i overensstemmelse med kontraktens bestemmelser.
- 6 Ved beslutning SG (92) D/867 af 23. januar 1992, omtvistet støtte til virksomheden Alouminion tis Ellados AE, støtte NN 83/91 (herefter »1992-beslutningen«), fastslog Europa-Kommissionen, at den fordelagtige pris, som denne virksomhed var blevet indrømmet, udgjorde statsstøtte, der var forenelig med det indre marked.
- 7 Ved beslutning af 16. oktober 2002 med overskriften »Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel [107 TEUF og 108 TEUF] – Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse« (EFT 2003, C 9, s. 6) godkendte Kommissionen en støtte, som Den Helleniske Republik havde ydet i elsektoren (herefter »2002-beslutningen«).
- 8 I februar 2004 gav DEI appellanten varsel om, at selskabet ønskede at ophæve kontrakten af 1960 og ophørte i overensstemmelse med de kontraktlige bestemmelser med at anvende den fordelagtige pris på DEI med virkning fra den 1. april 2006.
- 9 Appellanten anfægtede denne ophævelse ved de kompetente nationale retsinstanser.

- 10 Ved kendelse af 5. januar 2007 (herefter »den første kendelse om foreløbige forholdsregler«) udsatte Monomeles Protodikeio Athinon (enedømmer i første instans, Athen, Grækenland) under en sag om foreløbige forholdsregler midlertidigt og ex nunc virkningerne af denne ophævelse. Denne ret vurderede, at ophævelsen ikke var gyldig, jf. ordlyden af kontrakten af 1960 og de gældende nationale retsregler.
- 11 DEI anfægtede den første kendelse om foreløbige forholdsregler ved Polymeles Protodikeio Athinon (retten i første instans i civile sager, Athen, Grækenland), der ligeledes under en sag om foreløbige forholdsregler ved kendelse af 6. marts 2008 gav DEI medhold ex nunc i selskabets påstand om ophævelse af kontrakten af 1960 og om at bringe anvendelsen af den fordelagtige pris til ophør.
- 12 I perioden fra den 5. januar 2007 til den 6. marts 2008 (herefter »den omhandlede periode«) var appellanten således fortsat begunstiget af den fordelagtige pris.
- 13 I juli 2008 modtog Kommissionen flere klager vedrørende bl.a. den fordelagtige pris. Ved skrivelse af 27. januar 2010 meddelte Kommissionen Den Helleniske Republik sin beslutning om at indlede proceduren efter artikel 108, stk. 2, TEUF og anmodede interesserede parter om at fremsætte deres bemærkninger senest en måned efter beslutningens offentliggørelse.
- 14 Denne beslutning blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 16. april 2010 (EUT 2010, C 96, s. 7).
- 15 I denne beslutning rejste Kommissionen tvivl om, hvorvidt den fordelagtige pris, som DEI anvendte over for appellanten i den omhandlede periode, lå på samme niveau som for alle store industrielle højspændings-elforbrugere i Grækenland, da anvendelsen af den fordelagtige pris, som skulle være ophørt den 31. marts 2006, var blevet forlænget ved den første kendelse om foreløbige forholdsregler.
- 16 Den Helleniske Republik, appellanten og DEI fremsendte deres respektive bemærkninger til Kommissionen.
- 17 Med den omtvistede afgørelse fastslog Kommissionen, at Den Helleniske Republik ulovligt havde ydet appellanten en statsstøtte på 17,4 mio. EUR som følge af anvendelsen af den fordelagtige pris i den omhandlede periode. Eftersom den pågældende støtte var blevet tildelt i strid med artikel 108, stk. 3, TEUF og derfor var uforenelig med det indre marked, pålagde Kommissionen Den Helleniske Republik at tilbagesøge den fra appellanten.

Sagen for Retten og dom af 8. oktober 2014, Alouminion mod Kommissionen (T-542/11, EU:T:2014:859)

- 18 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 6. oktober 2011 anlagde appellanten sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse. Appellanten fremsatte ti anbringender til støtte for sit søgsmål.
- 19 Ved dom af 8. oktober 2014, Alouminion mod Kommissionen (T-542/11, EU:T:2014:859), tog Retten det første anbringende til følge og annullerede den omtvistede afgørelse uden at tage stilling til de øvrige, fremsatte anbringender.

Sagen for Domstolen og den appellerede dom

- 20 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 18. december 2014 iværksatte DEI appel til prøvelse af denne dom.

- 21 Ved dom af 26. oktober 2016, DEI og Kommissionen mod Alouminion tis Ellados (C-590/14 P, EU:C:2016:797), ophævede Domstolen dommen af 8. oktober 2014, Alouminion mod Kommissionen (T-542/11, EU:T:2014:859), hjemviste sagen til Retten og udsatte afgørelsen om sagsomkostningerne.
- 22 Efter Domstolens dom undersøgte Retten det andet til det tiende anbringende, som appellanten havde fremsat i stævningen, og som den ikke havde taget stilling til i sin dom af 8. oktober 2014, Alouminion mod Kommissionen (T-542/11, EU:T:2014:859).
- 23 Hvad nærmere bestemt angår det femte og det syvende anbringende kan de gengives som følger.
- 24 Med det femte anbringende, som bestod af tre led, foreholdt appellanten Kommissionen en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF.
- 25 Med det første led gjorde appellanten gældende, at den fordelagtige pris ikke udgjorde en fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Med det andet led bestred selskabet i det væsentlige, at denne pris havde selektiv karakter. Med det tredje led foreholdt appellanten Kommissionen, at den havde foretaget en urigtig vurdering af virkningerne af den fordelagtige pris, idet prisen ifølge appellanten hverken havde påvirket samhandelen mellem medlemsstaterne eller fordrejet konkurrencen.
- 26 Det syvende anbringende omhandlede en tilsidesættelse af retten til forsvar.
- 27 I den appellerede dom forkastede Retten alle de anbringender, som appellanten havde fremsat til støtte for sit søgsmål, og frifandt følgelig Kommissionen i det hele.

Parternes påstande for Domstolen

- 28 Med appellen har appellanten for Domstolen nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves, at der træffes afgørelse om sagen i første instans, at den omtvistede afgørelse annulleres, og at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 29 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes som ugrundet, og at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 30 DEI har nedlagt påstand om, at appellen forkastes i sin helhed, og at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Begæringen om genåbning af den mundtlige forhandling

- 31 Ved skrivelse indleveret til Domstolens Justitskontor den 9. september 2019 har appellanten fremsat begæring om, at den indlevering, som selskabet havde foretaget til Retten af et dokument, blev tilladt, eller i fravær heraf om genåbning af den mundtlige forhandling i henhold til artikel 83 i Domstolens procesreglement med henblik på, at indleveringen af dette dokument blev tilladt.
- 32 Til støtte for begæringen har appellanten gjort gældende, at Kommissionen i retsmødet for Domstolen har anført, at den tabel, der hvad angår den omhandlede periode angiver de beløb, som følger af anvendelsen af henholdsvis den fordelagtige pris og af den pris, der blev anvendt for andre store industrielle højspændings-elforbrugere, som selskabet havde fremlagt som bilag 12 til stævningen for Retten, var ulæselig.

- 33 Appellanten har anerkendt, at læsningen af dette dokument kan vanskeliggøres af de anvendte farver og de talrige senere fotokopier og scanninger, som det har været genstand for, og selskabet har derfor fremsat en begæring om at få tilladelse til atter at fremlægge dette dokument i en udgave, hvor de tidligere eksisterende skygger fjernes, således at læsbarheden og Domstolens hensyntagen hertil forbedres.
- 34 Det skal fremhæves, at eftersom Domstolen har afvist begæringen om tilladelse til at indgive det pågældende dokument, idet den var fremsat for sent, skal appellants skrivelser anses for at udgøre en begæring om genåbning af den mundtlige forhandling.
- 35 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Domstolen til enhver tid, efter at have hørt generaladvokaten, i overensstemmelse med procesreglementets artikel 83 ved kendelse kan bestemme, at retsforhandlingernes mundtlige del skal genåbnes, navnlig hvis den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst, eller såfremt sagen bør afgøres på grundlag af et argument, som ikke har været drøftet af parterne (dom af 6.3.2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 36 I det foreliggende tilfælde har appellanten alene begæret den mundtlige forhandling genåbnet med henblik på at få tilladelse til, som berigtigelse, at indgive det pågældende dokument i en udgave, som ifølge selskabet er læselig, således at det sikres, at Domstolen tager hensyn hertil.
- 37 Det skal bemærkes, at tabellen i dokumentet hvad angår de oplysninger, der er relevante for afgørelsen af tvisten for Domstolen, var tilstrækkelig læselig i den udgave, der fremgår af bilag 12 til stævningen for Retten. Domstolen har således kunnet tage hensyn til dette dokument.
- 38 Det følger heraf, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, og Domstolen råder over alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne træffe afgørelse i denne appel.
- 39 Efter at have hørt generaladvokaten skal begæringen om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del følgelig afvises.

Om appellen

- 40 Til støtte for appellen har appellanten påberåbt sig tre anbringender, hvorved selskabet i det væsentlige har kritiseret det ræsonnement, hvormed Rettens forkastede det femte og det syvende anbringende, som det havde fremsat for Retten.
- 41 Det første anbringende, der vedrører en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, består af tre led, som vedrører Rettens vurdering af henholdsvis spørgsmålet, om der foreligger en fordel, den påberåbte fordels selektivitet og den pågældende foranstaltningens indvirkning på samhandelen mellem medlemsstaterne og på konkurrencen.
- 42 Det andet anbringende vedrører Rettens tilsidesættelse af begrundelsespligten.
- 43 Det tredje anbringende vedrører en retlig fejl begået af Retten, for så vidt som den forkastede det syvende anbringende, der var rejst for den, om en tilsidesættelse af retten til forsvar.
- 44 Med henblik på at fremme analysen af, om der er grundlag for appellen, skal det tredje anbringende undersøges først, herefter undersøges det første anbringendes andet og tredje led, og endelig undersøges det første anbringendes første led og det andet appelanbringende samlet.

Det tredje anbringende

Parternes argumentation

- 45 Med det tredje anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 179-200 forkastede selskabets argumentation om en tilsidesættelse af retten til forsvar.
- 46 Appellanten har foreholdt Retten, at den bl.a. fastslog, dels at den ret til forsvar, som en støttemodtager kan påberåbe sig, begrænser sig til retten til at deltage i den administrative procedure, dels at selskabet ikke havde påberåbt sig oplysninger, der beviste, at proceduren, såfremt den angivelige uregelmæssighed ikke havde foreligget, kunne have ført til et andet resultat.
- 47 Appellanten har i denne forbindelse anført, at fraværet af processuelle garantier til fordel for støttemodtageren i proceduren med kontrol med statsstøtte normalt kompenseres med den omstændighed, at medlemsstaterne har interesser, der er sammenfaldende med støttemodtagerens interesse, hvorfor de sammen udarbejder sagsakterne, forelægger oplysninger og om nødvendigt fremlægger et fælles forsvar mod Kommissionens eventuelle klagepunkter.
- 48 Appellanten har allerede for Retten anført, at dette ikke var tilfældet i den foreliggende sag. Appellantens interesser som modtager af den pågældende støtte er nemlig ikke sammenfaldende med den græske stats interesser, og derfor deltog selskabet i modsætning til DEI hverken i proceduren for Kommissionen eller blev anmodet om at fremlægge oplysninger endsige informeret om den indledte undersøgelse. Appellanten fik således først kendskab til, at denne undersøgelse foregik, da meddelelsen om den dybdegående undersøgelse blev offentliggjort.
- 49 Appellanten har tilføjet, at selskabet, eftersom Kommissionen i denne meddelelse ikke henviste til 2002-beslutningen, som var grundstenen i den omtvistede afgørelse, først havde fået mulighed for at fremsætte sine argumenter i denne henseende som led i søgsmålet ved Retten. I modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 197, blev appellanten ikke hørt, og dermed blev retten til forsvar tilsidesat, idet Retten afviste selskabets argumenter med den begrundelse, at de var fremført efter fristens udløb.
- 50 Appellanten har endvidere gjort gældende, at Retten med urette fastslog, at selskabet ikke havde fremført argumenter om, at resultatet ville have været anderledes, hvis selskabet havde haft mulighed for at fremføre sine argumenter om 2002-beslutningen. Appellanten gjorde for Retten således gældende, at såfremt retten til forsvar var blevet overholdt, ville denne beslutning ikke have kunnet være en del af den omtvistede afgørelses begrundelse, eftersom beslutningen ifølge appellanten ikke nævnte, at den fordelagtige pris udgjorde statsstøtte. Under alle omstændigheder kan 2002-beslutningen ikke gøres gældende i forhold til appellanten.
- 51 Kommissionen har gjort gældende, at dette anbringende bør forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 52 Det skal indledningsvis bemærkes, at det fremgår af Domstolens praksis, som Retten i øvrigt henviste til i den appellerede doms præmis 194, at støttemodtageren i proceduren for kontrol med statsstøtte ikke har en særlig stilling blandt de berørte og ikke kan påberåbe sig retten til forsvar (jf. i denne retning dom af 24.9.2002, Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen, C-74/00 P og C-75/00 P, EU:C:2002:524, præmis 83),

- 53 Appellanten kunne som modtager af den pågældende støtte, som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 196, imidlertid fremsætte bemærkninger som led i den procedure, der førte til vedtagelsen af den omtvistede afgørelse, idet denne rettighed er fastsat i bl.a. artikel 108, stk. 2, TEUF.
- 54 Det fremgår af sagens akter for Domstolen, hvilket er blevet bekræftet i retsmødet for Domstolen, at appellanten kunne fremsætte bemærkninger som led i denne procedure.
- 55 Det var således med føje, at Retten i den appellerede doms præmis 197 fastslog, at appellanten ikke havde grundlag for at påberåbe sig en tilsidesættelse af retten til forsvar som led i den nævnte procedure.
- 56 Hvad angår 2002-beslutningen skal det, som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 187, bemærkes, at Kommissionen i sin meddelelse om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure ikke var forpligtet til at fremlægge en dybdegående analyse hvad angår den pågældende støtte.
- 57 Under alle omstændigheder kan appellanten, eftersom 2002-beslutningen blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, og selskabet dermed kunne få indsigt heri, hverken med føje gøre gældende, at den manglende henvisning til denne beslutning i den nævnte meddelelse havde hindret selskabet i at få kendskab til, at denne beslutning forelå, eller at denne beslutning ikke kunne gøres gældende i forhold til selskabet.
- 58 Hvad angår kritikken om, at Retten med urette fastslog, at appellanten ikke for Retten havde gjort gældende, at resultatet ville have været anderledes, hvis selskabet havde haft mulighed for at fremføre sine argumenter om 2002-beslutningen, er denne kritik støttet på en urigtig udlægning af den appellerede dom.
- 59 I denne doms præmis 199 bemærkede Retten nemlig ikke, at appellanten ikke havde påberåbt sig elementer i denne retning, men at selskabet ikke havde påberåbt sig noget element, der kunne godtgøre, at proceduren uden den angivelige uregelmæssighed kunne have ført til et andet resultat.
- 60 Det tredje appelanbringende skal følgelig forkastes som ugrundet.

Om det første anbringendes andet led

Parternes argumentation

- 61 Med det første anbringendes andet led har appellanten kritiseret Retten for i den appellerede doms præmis 146-148 at have begået retlige fejl ved sin vurdering af den pågældende fordels selektivitet.
- 62 Ifølge appellanten koncentrerede Retten sig med urette om den omstændighed, at selskabet i den omhandlede periode var den eneste virksomhed, som havde været begunstiget af den fordelagtige pris, og Retten undlod at tage hensyn til den retlige karakter og de grunde, der førte til vedtagelsen af den pågældende foranstaltning.
- 63 Appellanten har anført, at Domstolen i dom af 4. juni 2015, Kommissionen mod MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:362, præmis 60), præciserede, at en konkret foranstaltnings selektivitet skal vurderes ud fra den sammenhæng, som den processuelle ramme, hvori denne foranstaltning er truffet, er en del af. Domstolen har således fastslået, at kravet om selektivitet varierer, alt efter om den pågældende foranstaltning er en støtteordning eller en individuel støtte. I det sidstnævnte tilfælde giver identificeringen af en økonomisk fordel i princippet mulighed for at formode, at den er selektiv. Ved

undersøgelsen af en generel støtteordning skal det derimod fastlægges, om den pågældende foranstaltning, uanset om den indebærer en generel fordel, indebærer fordele alene for visse virksomheder eller visse erhvervssektorer.

- 64 Appellanten har heraf udledt, at Retten var forpligtet til at undersøge, om støtteforanstaltningen, da den nationale ret afsagde den første kendelse om foreløbige forholdsregler, skabte forskelle mellem virksomheder, der, henset til det forfulgte mål, befandt sig i ensartede situationer og dermed på selektiv vis gav selskabet en fordel, der kunne begunstige det i forhold til andre virksomheder, der befandt sig i ensartede situationer.
- 65 For så vidt som den nationale ret, der træffer afgørelse om foreløbige forholdsregler og om foreløbige, beskyttende foranstaltninger, blot anvendte de almindelige bestemmelser i græsk ret, som beskytter alle parter, der gør gældende, at de er blevet frataget deres kontraktretlige rettigheder, tyder intet på, at foranstaltninger svarende til dem, som appellanten blev indrømmet ved den første kendelse om foreløbige forholdsregler, i en tilsvarende situation ikke ville være blevet indrømmet enhver anden virksomhed, som f.eks. Larko, der er den næststørste højspændings-elforbruger i Grækenland og ligesom appellanten var begunstiget af en fordelagtig pris, undtagen i den omhandlede periode. Vedtagelsen af den pågældende foranstaltning indeholder således ikke noget selektivt element.
- 66 Kommissionen og DEI har gjort gældende, at det første anbringendes andet led må forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 67 Det skal bemærkes, at det fremgår af dom af 4. juni 2015, Kommissionen mod MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:362, præmis 60), at kravet om selektivitet varierer, alt efter om den pågældende foranstaltning er en generel støtteordning eller en individuel støtte. I det sidstnævnte tilfælde giver identificeringen af en økonomisk fordel i princippet anledning til at formode, at den er selektiv.
- 68 I det foreliggende tilfælde skal det fastslås, at den pågældende foranstaltning, dvs. den foranstaltning, der følger af den første kendelse om foreløbige forholdsregler, i modsætning til, hvad appellanten har gjort gældende, ikke udgør en generel støtteordning, men individuel støtte.
- 69 Som Retten anførte i den appellerede doms præmis 147, skabte den første kendelse om foreløbige forholdsregler virkninger ex nunc, hvorfor disse virkninger er afgrænset til den pågældende sags parter, dvs. appellanten og DEI. Den nævnte foranstaltning kan følgelig ikke anses for at udgøre en generel støtteordning.
- 70 Der kan ikke rejses tvivl om denne konklusion ved appellants argument om, at Larko, der er en anden stor industriel højspændings-elforbruger og DEI's kunde, som havde været begunstiget af en fordelagtig pris – ved den ret, der traf afgørelse om foreløbige forholdsregler – kunne have opnået foranstaltninger svarende til dem, som appellanten blev indrømmet ved den første kendelse om foreløbige forholdsregler.
- 71 Den ret, der træffer afgørelse om foreløbige forholdsregler, har et vidt skøn med henblik på eventuelt at vedtage foranstaltninger til beskyttelse af parternes interesse i den tvist, som den er forelagt, hvilket skøn kan variere ud fra tvistens særlige omstændigheder. I denne forbindelse kan det ikke antages, at en anden virksomhed end appellanten, såfremt den havde fremsat anmodning herom, kunne have opnået foranstaltninger svarende til dem, som blev indrømmet appellanten ved den første kendelse om foreløbige forholdsregler.

- 72 Eftersom den argumentation, som appellanten har fremført som led i det første appelanbringendes andet led, er støttet på en urigtig forudsætning om, at den pågældende foranstaltning udgør en generel støtteordning, må dette led forkastes som ugrundet.

Om det første anbringendes tredje led

Parternes argumentation

- 73 Med det første anbringendes tredje led har appellanten kritiseret Retten for flere retlige fejl og for en urigtig gengivelse af beviserne ved dens vurdering af den pågældende foranstaltnings indvirkning på samhandelen og konkurrencen.
- 74 Appellanten har gjort gældende, at selskabet for Retten påberåbte sig Domstolens praksis ved dom af 17. september 1980, Philip Morris Holland mod Kommissionen (730/79, EU:C:1980:209, præmis 11), hvorefter Kommissionen er forpligtet til at bevise, at den pågældende foranstaltning har styrket eller kunne styrke selskabets stilling i forhold til andre virksomheder i aluminiumssektoren i samhandelen mellem medlemsstaterne.
- 75 Appellanten har gjort gældende, at den pågældende foranstaltning kunne have denne virkning, eftersom forarbejdet aluminium er et ensartet produkt, hvis pris i det væsentlige fastsættes af de internationale markeder, hvorfor enhver omkostningsnedsættelse som følge af den fordelagtige pris, som gælder for selskabet, ikke ville overvælttes på salgsprisen for dets produkter. Det fremgår endvidere bl.a. af 1992-beslutningen, at den fordelagtige pris i den omhandlede periode var væsentligt højere end den elpris, som selskabets internationale konkurrenter betalte.
- 76 Appellanten har gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 159-164 med urette undersøgte, om den pågældende foranstaltning kunne styrke selskabets økonomiske position som følge af anvendelsen af den fordelagtige pris. Retten burde nemlig have undersøgt, om den fordel, som selskabet var begunstiget af, kunne påvirke dets konkurrencemæssige stilling i forhold til de øvrige aluminiumsproducenter, der drev virksomhed på det europæiske marked og verdensmarkedet.
- 77 Retten fastslog blot, at den pågældende støtte ikke kunne påvirke konkurrencen med salgspriser, der var lavere end appellanternes konkurrenters, idet disse priser var blevet fastsat af markedet uafhængigt af appellanternes vilje. Retten fastslog således i lighed med Kommissionen, at der forelå konkurrenceforvridning og en påvirkning af samhandelen, idet den alene støttede sig på den omstændighed, at nedsættelsen af produktionsomkostningerne enten burde have medført en større fortjeneste eller et mindre tab for appellanten i den omhandlede periode, uden at Retten imidlertid efterprøvede, om selskabet var i stand til at benytte den skabte økonomiske fordel til at forbedre sin konkurrencemæssige stilling på aluminiumsmarkedet.
- 78 Appellanten har tilføjet, at Retten i den appellerede doms præmis 165 og 166 med urette og uden begrundelse forkastede selskabets argumenter om 1992-beslutningen og om de øvrige økonomiske oplysninger, den var forelagt, og at Retten derved begik en retlig fejl.
- 79 Det er appellanternes opfattelse, at 1992-beslutningen er relevant, eftersom den indirekte anerkendte, at selskabets konkurrencemæssige stilling kun kunne påvirkes, hvis DEI kunne levere elektricitet til det til en pris, der var lavere end den, som dets væsentligste konkurrenter betalte. De økonomiske oplysninger, som Retten har set bort fra, fordi de vedrørte andre perioder end den omhandlede periode, er ligeledes relevante, idet de vedrører en sektor, hvori investeringer foretages, og kontrakter indgås for adskillige årtier.

- 80 Appellanten har tilføjet, at Retten med urette så bort fra, at selskabet for Retten havde fremlagt beviser vedrørende den omhandlede periode, bl.a. en rapport om de priser, som dets væsentligste konkurrenter havde betalt for deres elforbrug, og priserne på verdensplan i 2006. Det er de økonomiske oplysninger, der lå fast på datoen for vedtagelsen af den første kendelse om foreløbige forholdsregler, dvs. oplysningerne om 2006, som er relevante for at afgøre den pågældende foranstaltnings potentielle indvirkning på konkurrencen og samhandelen.
- 81 Kommissionen og DEI har gjort gældende, at det første anbringendes tredje led skal forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 82 Det skal, som det fremgår af Domstolens faste praksis, hvortil Retten henviste i den appellerede doms præmis 157, bemærkes, at Kommissionen ikke skal godtgøre, at støtte reelt påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne og faktisk fordrejer konkurrencen, men alene skal undersøge, om støtten kan påvirke denne samhandel og fordreje konkurrencen (dom af 29.4.2004, Italien mod Kommissionen, C-372/97, EU:C:2004:234, præmis 44, og af 15.12.2005, Italien mod Kommissionen, C-66/02, EU:C:2005:768, præmis 111).
- 83 Når en støtte styrker en virksomheds stilling i forhold til andre virksomheder, som den konkurrerer med i samhandelen inden for Unionen, må det antages, at denne samhandel påvirkes af støtten (dom af 17.9.1980, Philip Morris Holland mod Kommissionen, 730/79, EU:C:1980:209, præmis 11, og af 20.11.2003, GEMO, C-126/01, EU:C:2003:622, præmis 41).
- 84 I det foreliggende tilfælde skal det bemærkes, at Retten, efter at den i den appellerede doms præmis 159 og 160 havde fastslået, at det fremgik af den omtvistede afgørelse, at appellanten drev virksomhed i en sektor, hvor produkterne var genstand for intensiv samhandel mellem medlemsstaterne, – idet aluminium fremstilles i ni medlemsstater ud over Den Helleniske Republik, og at den pågældende foranstaltning styrkede appellants stilling i forhold til andre virksomheder, som den konkurrerede med i samhandelen mellem medlemsstaterne – tiltrådte Kommissionens konklusion om, at disse virksomheder blev påført et tab ved den pågældende foranstaltning, og at kriteriet om konkurrenceforvridning og om en påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne derfor var opfyldt.
- 85 I denne forbindelse forkastede Retten appellants argumenter, idet den i den appellerede doms præmis 161-164 fastslog, dels at det ikke hensigtsmæssigt kan anfægtes, at den fordelagtige pris reducerede appellants produktionsomkostninger uafhængigt af produktionsomkostningerne for de konkurrenter, der havde hjemsted i andre medlemsstater end Den Helleniske Republik, dels at appellanten – selv om salgspriserne på de pågældende produkter blev fastsat af børsen på internationalt plan, hvorved appellanten ikke kunne overvælde den opnåede besparelse fra produktionsomkostningerne på salgsprisen af de nævnte produkter – i modsætning til de konkurrerende virksomheder fra andre medlemsstater alligevel kunne opnå en fortjeneste som følge af den fordelagtige pris, som DEI havde indrømmet.
- 86 Det skal følgelig fastslås, at Rettens ræsonnement, for så vidt som den tilsigtede at godtgøre, at den pågældende foranstaltning kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og fordreje konkurrencevilkårene, er i overensstemmelse med Domstolens faste praksis, som er omtalt i nærværende doms præmis 82 og 83.
- 87 Appellants argumentation om, at Retten burde have efterprøvet, om selskabet reelt var i stand til at benytte den fordel, der var opstået ved anvendelsen af den fordelagtige pris, til at forbedre sin konkurrencemæssige stilling på aluminiumsmarkedet, kan dermed ikke tiltrædes.

- 88 Hvad angår argumenterne om 1992-beslutningen og de økonomiske oplysninger, som appellanten har fremlagt, bl.a. rapporten med statistiske oplysninger for 2006, skal det blot fastslås, at disse vedrører andre perioder end den omhandlede periode, som er perioden fra den 5. januar 2007 til den 6. marts 2008, og at de derfor er uden relevans. Retten kunne derfor med føje forkaste dem i den appellerede doms præmis 165.
- 89 Det følger af det ovenstående, at Rettens vurdering af den pågældende foranstaltnings indvirkning på samhandelen og konkurrencen hverken er behæftet med en urigtig gengivelse af beviserne eller med retlige fejl.
- 90 Følgelig bør det første anbringendes tredje led forkastes som ugrundet.

Det første anbringendes første led og det andet anbringende

- 91 Med det første anbringendes første led og det andet anbringende har appellanten kritiseret Retten for i den appellerede doms præmis 117-138 dels at have begået flere retlige fejl og at have foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder i forbindelse med sin vurdering af, om der forelå en fordel, dels at have tilsidesat sin begrundelsespligt.
- 92 Først undersøges argumentationen om Rettens retlige fejl, derefter argumentationen om en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og om en tilsidesættelse af begrundelsespligten.

Rettens angivelige retlige fejl

– Parternes argumentation

- 93 For det første har appellanten foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 115-138 foretog en separat og successiv undersøgelse af spørgsmålet, om selskabet havde draget fordel af de lavere produktionsomkostninger, der fulgte af anvendelsen af en fordelagtig pris, af spørgsmålet, om den skabte fordel var berettiget af økonomiske grunde, og af spørgsmålet om anvendelsen af kriteriet om den private investor. Herved undlod Retten at efterprøve, om den fordelagtige pris kunne anses for at være forenelig med de normale markedsvilkår.
- 94 Denne tilgang er i strid med Domstolens praksis, navnlig dom af 20. september 2017, Kommissionen mod Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706, præmis 21, 23 og 66), hvori Domstolen fastslog, at disse oplysninger skal undersøges samtidigt og sammen med henblik på at afgøre, om en virksomhed har været begunstiget af en fordel. I denne dom præciserede Domstolen ligeledes, dels at de betingelser, som en foranstaltning skal opfylde for at være omfattet af begrebet »støtte« som omhandlet i artikel 107 TEUF, ikke er opfyldt, hvis den begunstigede virksomhed kunne opnå den samme fordel på vilkår, der svarer til normale markedsvilkår, dels at undersøgelsen af kriteriet om den private investor ikke udgør en undtagelse, som kun finder anvendelse, når det er vurderet, om der foreligger støtte, men er blandt de elementer, som Kommissionen har pligt til at tage hensyn til for at fastslå, om der foreligger støtte.
- 95 Appellanten har for det andet foreholdt Retten, at den afviste at undersøge den økonomiske begrundelse for den pågældende fordel, og at den foretog en urigtig anvendelse af bevisbyrdereglerne for en sådan begrundelse.
- 96 I denne henseende har appellanten gjort gældende, at Retten med urette i den appellerede doms præmis 125-127 fastslog, dels at Kommissionen, eftersom det var fastslået, at der forelå en fordel, ikke var forpligtet til af egen drift at efterprøve, om der var økonomiske begrundelser, idet beviset for disse begrundelser påhvilede den pågældende medlemsstat, hvis den ønskede at anfægte Kommissionens

vurdering, dels at Kommissionen i denne sammenhæng med føje kunne begrænse sig til de oplysninger, som medlemsstaten havde fremlagt under den administrative procedure, og at den omtvistede afgørelse ikke kunne kritiseres på dette punkt, idet Den Helleniske Republik ikke havde fremført argumenter herom.

- 97 Det er appellants opfattelse, at Rettens ræsonnement er behæftet med en retlig fejl, idet den vendte bevisbyrden for, om der forelå støtte, og med urette begrænsede Kommissionens forpligtelse til alene at vedrøre vurderingen af de argumenter, som den pågældende medlemsstat havde fremført under den administrative procedure.
- 98 Dette ræsonnement er i strid med, hvad Domstolen fastslog i dom af 20. september 2017, Kommissionen mod Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706, præmis 23-26), og med Kommissionens forpligtelse til at foretage en omhyggelig og upartisk undersøgelse, som det fremgår af præmis 90 i dom af 2. september 2010, Kommissionen mod Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480). Selv hvis det antages, at Kommissionen ikke er forpligtet til af egen drift at efterprøve, om der er økonomiske begrundelser, er den nemlig forpligtet til at undersøge de argumenter, som modtageren af den pågældende støtte har påberåbt sig for den under den administrative procedure.
- 99 Appellanten har tilføjet, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 128 at fastslå, at DEI som appellants elleverandør utvetydigt havde anført, at den fordelagtige pris i den omhandlede periode var lavere end DEI's produktionsomkostninger og ikke blev kompenseret af andre. Denne konstatering udgør en ugyldig erstatning af begrundelsen, eftersom Kommissionen i den omtvistede afgørelse havde undladt at undersøge, om den fordelagtige pris i den omhandlede periode rent faktisk var lavere end DEI's produktionsomkostninger.
- 100 Retten efterprøvede endvidere hverken, om de materielle oplysninger var korrekte, eller tog hensyn til de beviser, som appellanten havde fremlagt i denne henseende. Oplysningerne godtgør, at den fordelagtige pris dækkede DEI's produktionsomkostninger og sikrede dette selskab en rimelig fortjeneste, navnlig ved dets andel i appellants overskud.
- 101 For det tredje har appellanten foreholdt Retten, at den begik flere retlige fejl ved sin vurdering af kriteriet om den private investor.
- 102 Appellanten har under henvisning til dom af 20. september 2017, Kommissionen mod Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706, præmis 43 og 48), gjort gældende, at Retten i det foreliggende tilfælde var forpligtet til at tage hensyn til dette kriterium, og at den med urette gav udtryk for tvivl om, hvorvidt det fandt anvendelse, og at den ikke tog hensyn til dette kriteriums betydning med henblik på at vurdere, om den pågældende foranstaltning afspejlede de normale markedsvilkår.
- 103 Det er appellants opfattelse, at Retten ikke på detaljeret vis tog hensyn til denne sags meget særlige omstændigheder, som selskabet havde gjort gældende for Retten, bl.a. den omstændighed, at DEI, hvilket de græske og Unionens kompetente myndigheder på konkurrenceområdet havde anerkendt, er en dominerende virksomhed, der i årtier systematisk har misbrugt sin stilling på markedet med sin prispolitik. Retten undlod desuden at tage hensyn til den omstændighed, at appellanten ikke har en alternativ kilde til elforsyning, hvorfor selskabet måtte indstille sine aktiviteter, hvis det ikke blev forsynet af DEI.
- 104 Retten støttede sig endvidere med urette på antagelsen om, at appellanten obligatorisk var omfattet af den lovbestemte A-150-pris, der i Grækenland er forbeholdt store, industrielle forbrugere, uden at det er lovligt at fravige denne forpligtelse. Eftersom en sådan antagelse ikke fremgår af den omtvistede afgørelse, erstattede Retten ugyldigt begrundelsen.

- 105 Under alle omstændigheder udgør den lovbestemte A-150-pris ikke en passende referenceramme med henblik på i det foreliggende tilfælde at vurdere, om der forelå en fordel. Under henvisning til kendelse af 21. januar 2016, *Alcoa Trasformazioni mod Kommissionen* (C-604/14 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:54, præmis 38 og 39), og til dom af 20. september 2017, *Kommissionen mod Frucona Košice* (C-300/16 P, EU:C:2017:706), er det følgelig appellansens opfattelse, at Kommissionen i denne henseende var forpligtet til at foretage en analyse af det hypotetiske markedsprisgrundlag.
- 106 Appellanten har på grundlag af dom af 5. juni 2012, *Kommissionen mod EDF* (C-124/10 P, EU:C:2012:318, præmis 78), tilføjet, at resultatet af proceduren med henblik på vurdering af, om en foranstaltning skaber en fordel, afhænger af, om denne fordel kunne foreligge under omstændigheder, der svarer til normale markedsvilkår. Dette er ikke tilfældet i denne sag.
- 107 Hvad angår den appellerede doms præmis 132 og 133, hvori Retten for det første udelukkede, at en privat investor ville tilbyde en pris som den fordelagtige pris frem for at anvende en højere, normal pris, medmindre denne forventede kompensation, og for det andet, at appellanten på ingen måde havde godtgjort sådanne kompensationer, har selskabet gjort gældende, at Retten herved foretog en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder.
- 108 Retten så nemlig bort fra, at appellanten på detaljeret vis havde fremført argumenter i denne henseende og bl.a. havde godtgjort, at den prismetode, der var fastsat i kontrakten af 1960, gav DEI mulighed for indirekte at få andel i appellansens fortjeneste fra salget af aluminium ved at tilbyde højere priser for elforsyningen, når priserne på metalmarkedet var højere.
- 109 Desuden anerkender Rettens konstatering ikke den omstændighed, at den fordelagtige pris i fem måneder i den omhandlede periode, herunder ved vedtagelsen af den første kendelse om foreløbige forholdsregler, var højere end den normale A-150-pris, hvorfor anvendelsen af den fordelagtige pris ikke skabte en fordel for appellanten.
- 110 Hvad angår den periode, der er relevant for vurderingen af, om der forelå en fordel, har appellanten gjort gældende, at Retten ikke burde have taget hensyn til den 14-månedersperiode, hvorunder den første kendelse om foreløbige forholdsregler skabte virkninger, men til hele den periode, hvorunder denne kendelse kunne skabe virkninger, idet denne periode varer indtil den eventuelle afsigelse af en dom med stillingtagen til gyldigheden af ophævelsen af kontrakten af 1960 som led i den almindelige retslige procedure.
- 111 Endvidere fremgår det af dom af 16. maj 2002, *Frankrig mod Kommissionen* (C-482/99, EU:C:2002:294, præmis 71), og af 21. marts 2013, *Magdeburger Mühlenwerke* (C-129/12, EU:C:2013:200, præmis 40), at det afgørende tidspunkt for bedømmelsen af, om den pågældende medlemsstat i det foreliggende tilfælde har iagttaget en handlemåde, som en fornuftig investor ville have fulgt under markedsøkonomiske vilkår, og dermed om anvendelsen af den prismetode, der er fastsat i kontrakten af 1960, udgjorde en fordel, som ikke ville findes på normale markedsvilkår, ikke er februar 2004, hvor DEI's ophævelse af denne kontrakt blev meddelt, men januar 2007, hvor den første kendelse om foreløbige forholdsregler blev afsagt, eftersom det afgørende tidspunkt i henhold til Domstolens praksis er det tidspunkt, hvor støttemodtageren opnåede ret til at modtage støtten i henhold til gældende national lovgivning.
- 112 Hvad angår Rettens konstatering af, at DEI's ophævelse af kontrakten af 1960 viser, at et privat organ i januar 2007 ikke ville acceptere anvendelsen af den prismetode, der er fastsat i kontrakten af 1960, som knytter denne til aluminiumsprisen på markedet, har appellanten gjort gældende, at denne konstatering er urigtig.
- 113 I januar 2007 førte anvendelsen af den nævnte metode nemlig til en højere elpris end den pris, der fulgte af den lovbestemte A-150-pris. Før og efter den omhandlede periode anvendte DEI endvidere i forhold til appellanten en pris, som ligeledes knyttede prisen for elforsyning til aluminiumsprisen på

det internationale marked, og som gav anledning til en pris, der var væsentligt lavere end den, der fulgte af anvendelsen af den fordelagtige pris. Kommissionen fandt således, at den sidstnævnte pris ikke udgjorde statsstøtte.

- 114 Appellanten har tilføjet, at DEI ikke straks anmodede om tilbagetrækning af den første kendelse om foreløbige forholdsregler, hvilket godtgør, at den fordelagtige pris i 2007 var kommercielt attraktiv. Kommissionen fastslog endvidere i 1992-beslutningen, at DEI havde opnået store overskud i lange perioder og derfor kunne levere elektricitet til en nedsat pris til visse store forbrugere, såsom appellanten.
- 115 Det er appellantens opfattelse, at Retten ligeledes begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 134 at fastslå, at påberåbelsen af en afledt ret på elektricitetsområdet, af afgørelserne fra Rhythmistiki Archi Energeias (energitilsynsmyndighed, Grækenland) og af en tilsidesættelse af artikel 102 TEUF ikke kan påvirke vurderingen af, at en privat investor ikke ville anvende en pris som den fordelagtige pris.
- 116 I replikken har appellanten under henvisning til dom af 9. juni 2011, Comitato »Venezia vuole vivere« m.fl. mod Kommissionen (C-71/09 P, C-73/09 P og C-76/09 P, EU:C:2011:368, præmis 99), og af 5. juni 2012, Kommissionen mod EDF (C-124/10 P, EU:C:2012:318), tilføjet, at selv om det antages, at den pågældende foranstaltning ikke udgøres af den fordelagtige pris, men af den første kendelse om foreløbige forholdsregler, er den omstændighed, at en retsinstans ikke støtter sig på kommercielle parametre, ikke til hinder for anvendelsen af kriteriet om den private investor, eftersom artikel 107 TEUF ikke sondrer mellem årsagerne til eller målene med de statslige indgreb, men definerer disse ud fra deres virkninger.
- 117 Kommissionen og DEI har gjort gældende, at det første anbringendes første led og det andet anbringende skal forkastes som ugrundede.

– *Domstolens bemærkninger*

- 118 Hvad for det første angår argumentationen om, at Retten begik en retlig fejl ved at foretage en separat og successiv undersøgelse af spørgsmålet, om selskabet havde draget fordel af de lavere produktionsomkostninger, der fulgte af anvendelsen af en fordelagtig pris, af spørgsmålet, om den skabte fordel var berettiget af økonomiske grunde, og af spørgsmålet om anvendelsen af kriteriet om den private investor, skal det blot fastslås, at dette argument er støttet på en urigtig udlægning af dom af 20. september 2017, Kommissionen mod Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706).
- 119 I modsætning til, hvad appellanten har anført, fremgår det nemlig ikke af den nævnte dom, at Retten er forpligtet til at undersøge disse elementer samlet.
- 120 Retten kan derfor ikke kritiseres for at have begået en retlig fejl i denne henseende.
- 121 Hvad for det andet angår argumentet om, at Retten afviste at undersøge den økonomiske begrundelse for den pågældende fordel, skal det fastslås, at dette argument er støttet på en urigtig udlægning af den appellerede dom, eftersom det klart fremgår af denne doms præmis 124-130, at Retten undersøgte, om den fordelagtige pris i det foreliggende tilfælde kunne berettiges af økonomiske grunde.
- 122 Hvad for det tredje angår argumentationen om en urigtig anvendelse af bevisbyrdereglerne for den økonomiske begrundelse for den nævnte fordel – nærmere bestemt argumentet om, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at Kommissionen under den administrative procedure alene skulle tage hensyn til de argumenter om den økonomiske begrundelse, som den pågældende medlemsstat havde fremsat – skal det, som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 125, bemærkes, at det ikke påhviler Kommissionen af egen drift at efterprøve, om der foreligger økonomiske begrundelser.

- 123 Det fremgår imidlertid af Domstolens faste praksis, at Kommissionen ud fra hensynet til god forvaltningsskik i forbindelse med EUF-traktatens grundlæggende regler om statsstøtte er forpligtet til at gennemføre undersøgelsesproceduren vedrørende de anfægtede foranstaltninger upartisk og omhyggeligt, således at den ved vedtagelsen af den endelige afgørelse råder over så væsentlige og pålidelige elementer som muligt (dom af 2.9.2010, Kommissionen mod Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, præmis 90 og den deri nævnte retspraksis). Det følger således af princippet om god forvaltningsskik, at Kommissionen i princippet er forpligtet til at tage hensyn til de økonomiske begrundelser, som støttemodtageren eventuelt har fremført under undersøgelsesproceduren.
- 124 Det følger heraf, at Retten i den appellerede doms præmis 126 med urette fastslog, at Kommissionen med føje kunne begrænse sig til de oplysninger, som medlemsstaten havde fremlagt under den administrative procedure.
- 125 Det skal imidlertid fastslås, at denne fejl ikke er af en sådan art, at den kan medføre, at den appellerede dom ophæves.
- 126 Kommissionen har således i retsmødet for Domstolen, som den havde gjort gældende for Retten, bekræftet, at appellants argumenter om den økonomiske begrundelse for den pågældende fordel var blevet fremført for sent og derfor måtte afvises.
- 127 På denne baggrund var Kommissionen i det foreliggende tilfælde ikke forpligtet til at tage hensyn til de argumenter om den økonomiske begrundelse for den nævnte fordel, som appellanten havde fremført under den administrative procedure.
- 128 Hvad angår argumentet om Rettens ugyldige erstatning af begrundelsen – idet denne i den appellerede doms præmis 128 bemærkede, at DEI, selv hvis det antages, at Kommissionen ikke var forpligtet til at efterprøve begrundelserne, som appellants elleverandør utvetydigt gjorde gældende, at den fordelagtige pris i den omhandlede periode var lavere end DEI's tilsvarende produktionsomkostninger, og at selskabet ikke blev kompenseret af andre – skal det fremhæves, at det følger af betragtningerne i den appellerede doms præmis 129, hvorefter Kommissionen kunne lægge til grund, at det fremgik af DEI's ophævelse af kontrakten af 1960, at den fordelagtige pris ikke kunne berettiges af økonomiske grunde vedrørende denne fordel, at Rettens konstatering i denne doms præmis 128 reelt tilsigtede at bekræfte, at Kommissionens konklusion i den omtvistede afgørelse var velbegrundet hvad angår den økonomiske begrundelse for den fordel, der var indrømmet ved den pågældende foranstaltning.
- 129 I den omtvistede afgørelse fastslog Kommissionen nemlig, dels at den fordelagtige pris havde givet appellanten mulighed for at nedsætte sine løbende udgifter, og af DEI's adfærd – bl.a. den omstændighed, at dette selskab havde besluttet at ophæve kontrakten af 1960 hurtigst muligt – klart godtgjorde, at den fordelagtige pris ikke svarede til markedsprisen, dels at de græske myndigheder ikke havde fremlagt beviser for, at anvendelsen af den fordelagtige pris var begrundet.
- 130 Kommissionen har endvidere henvist til 2002-beslutningen, hvoraf det ifølge denne fremgår, at DEI skulle indrømme appellanten en fordelagtig pris, men at det ikke skulle gøre det på normale markedsvilkår. Kommissionen har i denne forbindelse anført, at den nævnte afgørelse vedrører den støtte, som Den Helleniske Republik skulle yde DEI, og som tilsigtede at give sidstnævnte mulighed for at modtage kompensation for de ifaldne omkostninger, som selskabet havde båret som følge af anvendelsen af den fordelagtige pris i forhold til appellanten, og at denne støtte blev godkendt, idet den udgjorde en kompensation for den ulempe, som DEI blev påført.
- 131 I den appellerede doms præmis 128 og 129 fastslog Retten, at Kommissionens konklusion i den omtvistede afgørelse om, at det fulgte af DEI's ophævelse af kontrakten af 1960, at den fordelagtige pris ikke kunne berettiges af økonomiske grunde, var underbygget af de argumenter, som DEI havde fremført for den. Retten kan derfor ikke kritiseres for herved at have foretaget en ugyldig erstatning af begrundelsen.

- 132 Hvad angår appellansens argumentation om, at Retten hverken efterprøvede rigtigheden af de materielle oplysninger, som DEI havde fremlagt, eller tog hensyn til de modsatrettede beviser, som appellanten havde fremlagt for den, skal det blot bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at eftersom det alene påhviler Retten at vurdere de beviser, den har fået forelagt, kan den ikke være forpligtet til udtrykkeligt at begrunde sin bedømmelse af, hvilken bevisværdi der skal tillægges hver oplysning, den har fået forelagt (jf. i denne retning dom af 15.6.2000, Dorsch Consult mod Rådet og Kommissionen, C-237/98 P, EU:C:2000:321, præmis 50 og 51, og af 20.12.2017, Comunidad Autónoma del País Vasco m.fl. mod Kommissionen, C-66/16 P – C-69/16 P, EU:C:2017:999, præmis 110). Denne argumentation må derfor forkastes som uvirksom.
- 133 Hvad for det fjerde angår appellansens argumentation om Rettens anvendelse af kriteriet om den private investor skal det bemærkes, at det fremgår af Domstolens praksis, at anvendelsen af dette kriterium afhænger af, om den pågældende medlemsstat i sin egenskab af aktionær og ikke i sin egenskab af offentlig myndighed indrømmer en økonomisk fordel til en virksomhed, som tilhører den. For at afgøre, om det nævnte kriterium finder anvendelse, tilkommer det således Kommissionen at foretage en samlet vurdering, idet den skal tage hensyn til alle oplysninger, som gør det muligt for den at afgøre, om den pågældende foranstaltning er blevet truffet af nævnte medlemsstat i dens egenskab af aktionær eller i dens egenskab af offentlig myndighed. Af relevans i denne forbindelse er foranstaltningens art og indhold, baggrunden herfor såvel som det forfulgte mål og de bestemmelser, som nævnte foranstaltning er omfattet af (jf. i denne retning dom af 5.6.2012, Kommissionen mod EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, præmis 79-81 og 86).
- 134 I det foreliggende tilfælde skal det fastslås, at den pågældende foranstaltning, dvs. en national rets kendelse om foreløbige forholdsregler, hvorved appellanten blev indrømmet foreløbige forholdsregler med henblik på at beskytte selskabets finansielle interesser i medfør af kontrakten af 1960, henset til dens art, baggrunden herfor, dens formål og de bestemmelser, den er omfattet af, udviser kendetegnene ved en retslig akt, der henhører under den pågældende medlemsstats offentlige myndighedsbeføjelser. Derfor kan kriteriet om den private investor ikke anvendes på denne.
- 135 Det følger heraf, at Retten i den appellerede doms præmis 132 med føje indirekte fastslog, at kriteriet om den private investor ikke fandt anvendelse på den foreliggende sag.
- 136 Derfor må appellansens argumentation i denne henseende forkastes som ugrundet.
- 137 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at det følger af sætningsleddet »selv hvis det antages, at kriteriet om den private investor fandt anvendelse under de meget særlige omstændigheder i denne sag«, der fremgår af den appellerede doms præmis 132, at Retten alene i denne doms præmis 132-136 anvendte dette kriterium for fuldstændighedens skyld. Appellansens argumentation kan således under alle omstændigheder ikke føre til en ophævelse af den appellerede dom, og den skal derfor forkastes som uvirksom (dom af 2.4.2009, Bouygues og Bouygues Télécom mod Kommissionen, C-431/07 P, EU:C:2009:223, præmis 148 og den deri nævnte retspraksis).

Rettens angivelige urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder og tilsidesættelse af begrundelsespligten

– Parternes argumentation

- 138 Appellanten har gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 117-120 foretog en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder ved at kvalificere flere forhold som »kendsgerninger« dvs. »uanfægtede« af appellanten, for det første om at den fordelagtige pris, som DEI anvendte over for appellanten i medfør af et lovdekret, fraveg de almindelige retsregler om priser, hvori fastsattes en normal, obligatorisk pris, for det andet at appellanten henhørte under kategorien store industrielle elforbrugere, DEI's kunder, og for det tredje at den fordelagtige pris i hvert fald i den omhandlede

periode var lavere end normalprisen i forhold til disse store industrielle forbrugere, selv om den nævnte normalpris, der var lovbestemt på nationalt plan, var gældende for DEI og disse store industrielle forbrugere.

- 139 Herved tilsidesatte Retten ligeledes begrundelsespligten, idet den ikke foretog en dybdegående analyse i denne henseende. Retten omtalte nemlig hverken parternes modsatte opfattelse, navnlig appellanternes argumenter med henblik på at anfægte de faktiske forhold for Retten, eller de beviser, der førte den til at kvalificere disse faktiske forhold som »uanfægtede«.
- 140 Hvad for det første angår Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 117 om, at er ubestridt, at den fordelagtige pris, der blev anvendt i medfør af et lovdekret, inden 2006 fraveg de almindelige retsregler om priser, hvori fastsattes en normal, obligatorisk pris, har appellanten anført, at selskabet gentagne gange i stævningen for Retten gjorde gældende, at kontrakten af 1960, som var indgået mellem dette og DEI, ikke havde indført en fravigelse til den normale, obligatoriske pris, nemlig den lovbestemte A-150-pris.
- 141 Denne pris, som gjaldt for andre industrielle forbrugere, var nemlig udarbejdet og gennemført af energitilsynsmyndigheden (Grækenland) i 1977, uden at der var taget hensyn til hverken appellanten eller Larkos brugerprofil, idet disse to virksomheder allerede havde indgået kontrakter med DEI, som foreskrev anvendelse af en fordelagtig pris. Den lovbestemte A-150-pris var dermed udarbejdet for forbrugere med en anden brugerprofil end appellanten og Larko.
- 142 Hvad for det andet angår konstateringen i den appellerede doms præmis 119 om, at det er ubestridt, at appellanten i hvert fald i den omhandlede periode henhørte under kategorien store industrielle forbrugere, gjorde selskabet for Retten gældende, at det adskilte sig fra andre industrielle forbrugere som følge af sin unikke brugerprofil.
- 143 Appellanten har i denne henseende henvist til flere afgørelser fra Kommissionen om, at aluminiumsindustrien ikke kan sammenlignes med andre elforbrugere, til afgørelser fra energitilsynsmyndigheden (Grækenland) og til en afgørelse fra konkurrencemyndigheden (Grækenland), hvorefter den omstændighed, at en kunde er direkte tilsluttet til højspændingsnettet, ikke automatisk indebærer, at denne har et stort energiforbrug, der svarer til appellanten eller Larkos forbrug, eftersom virksomheder med meget lavere energiforbrug ligeledes tilsluttes dette net.
- 144 Appellanten gjorde for Retten ligeledes gældende, at gældende græsk lovgivning i den omhandlede periode foreskrev, at DEI kunne foreslå individualiserede bestemmelser for den kommercielle del af priserne for elforsyning til højspændingskunderne, for så vidt som forskelle i belastningskurven eller andre kontraktbestemmelser begrundede en sådan forskel, hvilket energitilsynsmyndigheden i øvrigt anerkendte i 2010.
- 145 Appellanten har endvidere gjort gældende, at Retten undlod at analysere, om appellanten, henset til den definition af begrebet »stor industriel forbruger«, der fremgår af de relevante nationale bestemmelser, reelt var omfattet af dette begreb.
- 146 Hvad for det tredje angår Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 118 om, at det er ubestridt, at appellanten havde været begunstiget af en fordel i form af en lavere pris for elforsyning end den normale pris i forhold til store industrielle forbrugere, DEI's kunder, eftersom den fordelagtige pris i den omhandlede periode var lavere end denne normale pris, som var lovbestemt på nationalt plan, har appellanten anført, at den på det skarpeste havde anfægtet disse forhold for Retten. Appellanten har gjort gældende, at selskabet i denne forbindelse havde fremlagt dokumenter og beviser, der godtgjorde, at den prismetode, der var fastsat i kontrakten af 1960, i virkeligheden førte til en højere pris end den lovbestemte A-150-pris i mindst fem af de 14 måneder, som den omhandlede periode omfattede.

147 Appellanten har gjort gældende, at de betydelige udsving i den fordelagtige pris i den nævnte periode skyldes, at prismetoden var snævert forbundet med den internationale aluminiumspris på metalbørsen i London (Det Forenede Kongerige), som selv varierede og faldt væsentligt i denne periode, hvilket Kommissionen i øvrig nævnte i 2002-beslutningen.

148 Kommissionen og DEI har gjort gældende, at appellants argumenter bør forkastes.

– *Domstolens bemærkninger*

149 Det skal indledningsvis bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, er Domstolen i henhold til artikel 256 TEUF alene kompetent til at gennemføre en kontrol med den retlige kvalificering af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser. Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder udgør derfor ikke, medmindre de for Retten fremlagte beviser er gengivet urigtigt, et retsspørgsmål, der er undergivet Domstolens prøvelsesret (dom af 3.4.2014, Frankrig mod Kommissionen, C-559/12 P, EU:C:2014:217, præmis 78 og den deri nævnte retspraksis).

150 I denne forbindelse skal det ikke desto mindre bemærkes, at en urigtig gengivelse af omstændighederne skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (dom af 3.4.2014, Frankrig mod Kommissionen, C-559/12 P, EU:C:2014:217, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis).

151 I det foreliggende tilfælde skal det blot fastslås, at uanset om Retten i den appellerede doms præmis 117-120 med urette fastslog, at flere faktiske forhold vedrørende den fordelagtige pris ikke var blevet anfægtet af appellanten, følger det af sidstnævntes argumentation som led i appellen, som gengivet i nærværende doms præmis 140-147, at appellanten reelt ønsker at opnå en fornyet vurdering af disse faktiske forhold, hvilket ikke henhører under Domstolens kompetence.

152 Argumentationen om en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder skal derfor afvises.

153 Hvad angår argumentationen om, at Retten tilsidesatte begrundelsespligten i den appellerede doms præmis 117-120, for så vidt som den hverken nævnte de argumenter, som appellanten havde påberåbt sig for den med henblik på at anfægte de faktiske forhold vedrørende den fordelagtige pris, eller de beviser, der førte den til at kvalificere disse faktiske forhold som »kendsgerninger«, dvs. »uanfægtede«, skal det fastslås, at det fremgår af den appellerede doms præmis 120, 121 og 123, bl.a. af anvendelsen af sætningsleddene »idet [appellanten] selv har medgivet, at« eller »[Appellantens] argumenter kan ikke rejse tvivl om denne vurdering«, at Retten henviste til de argumenter, som appellanten havde påberåbt sig i denne henseende, og dermed tog hensyn til dem.

154 Det fremgår af endvidere af Domstolens praksis, at det alene er Retten, der har kompetence til at vurdere de beviser, den har fået forelagt. Retten er – ud over at den er forpligtet til at overholde de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse og til at afholde sig fra at gengive beviserne forkert – ikke forpligtet til udtrykkeligt at begrunde sin bedømmelse af, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, som den har fået forelagt, og navnlig ikke når den finder, at disse er uden betydning eller uden relevans for sagens afgørelse (dom af 26.4.2018, Cellnex Telecom og Telecom Castilla-La Mancha mod Kommissionen, C-91/17 P og C-92/17 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:284, præmis 76 og den deri nævnte retspraksis).

155 Derfor må appellants argumentation i denne henseende forkastes som ugrundet.

- 156 Det skal under alle omstændigheder fastslås, at selv om Rettens begrundelse, der fremgår af den appellerede doms præmis 117-120, som appellanten har gjort gældende, skulle anses for at være utilstrækkelig, kan denne utilstrækkelige begrundelse ikke føre til en ophævelse af den appellerede dom.
- 157 Hvad for det første angår Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 119 om, at appellanten i den omhandlede periode henhørte under kategorien store industrielle forbrugere, skal det nemlig fremhæves, at selskabet har gjort gældende, at det og Larko har kendetegn, der adskiller dem fra andre industrielle kunder som følge af deres unikke brugerprofil.
- 158 I retsmødet for Domstolen har Kommissionen og DEI bekræftet, at A-150-prisen, som er den normale, obligatoriske pris, der er fastsat ved de almindelige retsregler om priser, som fandt anvendelse på store industrielle forbrugere, blev anvendt på Larko i den omhandlede periode, hvilket appellanten i øvrigt ikke har bestridt.
- 159 Henset hertil skal Larko anses for at være omfattet af kategorien store industrielle forbrugere.
- 160 Eftersom appellanten både i stævningen for Retten og i sine skriftlige bemærkninger indgivet til Domstolen har anerkendt, at selskabet har kendetegn, der svarer til Larkos kendetegn, skal det fastslås, at Retten med føje fastslog, at appellanten i den omhandlede periode henhørte under kategorien store industrielle forbrugere, DEI's kunder.
- 161 Hvad for det andet angår Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 117 om, at inden den nævnte periode fraveg den fordelagtige pris, der blev anvendt i medfør af et lovdekret, de almindelige retsregler om priser, hvori fastsattes en normal, obligatorisk pris, der var udarbejdet for forbrugere med brugerprofiler, der var anderledes end appellanten og Larkos brugerprofiler, skal det bemærkes, at for så vidt som kontrakten af 1960 indrømmede appellanten en fordelagtig pris for elforsyning, der i henhold til 1969-lovdekretet skulle ophøre den 31. marts 2006, skabte denne kontrakt til fordel for appellanten en prisordning, der adskilte sig fra den, der gjaldt for andre store industrielle forbrugere, DEI's kunder. Da de almindelige retsregler om priser, hvori en normal, obligatorisk pris fastsattes, blev oprettet i 1977, gjaldt denne pris således ikke for appellanten, eftersom selskabet i henhold til kontrakten af 1960 og 1969-lovdekretet var begunstiget af den fordelagtige pris.
- 162 I den appellerede doms præmis 117 fastslog Retten derfor med føje, at kontrakten af 1960 og 1969-lovdekretet inden den omhandlede periode havde oprettet en prisordning til fordel for appellanten, som fraveg de almindelige retsregler om priser, hvori fastsattes en normal, obligatorisk pris.
- 163 Appellantens argument om, at den normale, obligatoriske pris, der er fastsat i de almindelige retsregler, blev udarbejdet for forbrugere med andre brugerprofiler end selskabets og Larkos, kan ikke rejse tvivl om denne konstatering.
- 164 Som fastslået i nærværende doms præmis 159 og 160 skal appellanten og Larko nemlig anses for at henhøre under kategorien store industrielle forbrugere, DEI's kunder, og dermed under de almindelige retsregler om priser, som fastsætter en normal, obligatorisk pris, så meget desto mere som det i retsmødet for Domstolen er blevet bekræftet, at den normale pris var blevet anvendt i forhold til Larko i den omhandlede periode.
- 165 Hvad for det tredje angår Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 118 om, at den fordelagtige pris i den omhandlede periode havde været lavere end denne normale pris i forhold til store industrielle forbrugere, DEI's kunder, skal det bemærkes, at appellanten har anerkendt, at den fordelagtige pris i ni af de 14 måneder i den omhandlede periode var lavere end den normale, obligatoriske pris.

- 166 Det skal fremhæves, at Kommissionen i retsmødet for Domstolen har gjort gældende, at forskellen mellem den fordelagtige pris og den normale, obligatoriske pris i disse ni måneder var særligt stor og udgjorde flere millioner EUR, mens forskellen mellem de to priser, da den fordelagtige pris var højere end den normale, obligatoriske pris, var betydeligt mindre og blot udgjorde et par hundrede EUR. Appellanten har ikke bestridt disse oplysninger i retsmødet.
- 167 Disse oplysninger modsiges under alle omstændigheder ikke af den tabel, der fremgår af bilag 12 til stævningen for Retten, hvori anføres beløbene som følge af henholdsvis anvendelsen af den fordelagtige pris og af den normale, obligatoriske pris i den omhandlede periode. Selv om det fremgår af denne tabel, at forskellen mellem de to priser i den periode, hvor den fordelagtige pris var højere end den normale, obligatoriske pris, ikke udgjorde flere hundrede euro, men flere tusinde euro, følger det ikke desto mindre heraf, at forskellen mellem de to priser i de ni måneder i den omhandlede periode, hvor den fordelagtige pris var lavere end den normale, obligatoriske pris, var særligt stor og i to måneder udgjorde titusinder euro, i andre to måneder hundredetusinder euro og i fem måneder flere millioner euro.
- 168 Det skal tilføjes, at appellanten hverken for Retten eller for Domstolen har anfægtet det beløb på 17,4 mio. EUR, som ifølge Kommissionen svarer til den samlede forskel mellem den fordelagtige pris og den normale, obligatoriske pris i den omhandlede periode, og som udgør den økonomiske fordel, som appellanten opnåede i denne periode som følge af DEI's anvendelse af den fordelagtige pris til fordel for appellanten.
- 169 Henset til disse betragtninger skal det fastslås, at appellanten i en væsentlig del af den omhandlede periode var begunstiget af en lavere pris end den normale pris, hvilket gav selskabet mulighed for at lette produktionsomkostningerne betydeligt.
- 170 Det følger heraf, at den omstændighed, at Retten i den appellerede doms præmis 118 fastslog, at den fordelagtige pris i den omhandlede periode var lavere end den normale pris, selv om dette rent faktisk kun var tilfældet i en væsentlig del heraf, ikke kan rejse tvivl om Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 122 om, at appellanten i denne periode fik lettet produktionsomkostningerne som følge af anvendelsen af den fordelagtige pris.
- 171 På denne baggrund må appellants argumentation om, at Retten tilsidesatte begrundelsespligten, under alle omstændigheder forkastes som uvirksom.
- 172 Det første anbringendes første led og det andet appelanbringende skal følgelig delvis afvises og delvis forkastes som ugrundede og under alle omstændigheder som uvirksomme.
- 173 Henset til samtlige ovenstående betragtninger må appellen forkastes i det hele.

Sagsomkostninger

- 174 I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge. Ifølge dette reglements artikel 138, stk. 1, som i medfør af dets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Kommissionen og DEI har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og da appellanten har tabt sagen, bør selskabet pålægges at betale sagsomkostningerne i denne sag.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Ottende Afdeling) for ret:

1) Appellen forkastes.

2) Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon betaler sagsomkostningerne.

Underskrifter